

จดหมายจากเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงฟีเลโมน

ทำความเข้าใจพระคัมภีร์

(อธิบายข้อพระคัมภีร์แบบเบ๊ปติสตีอัส)

โดย ดร. เดวิด เอช. ซอเรนสัน

นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์

(พันธกิจของคริสตจักรเบ๊ปติสตนอร์ธสตาร์)

1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน

ดิวอี้, มินเนโซต้า 55811

218-726-0209

ปรับปรุงครั้งที่สอง
สงวนลิขสิทธิ์ 2007
นอร์ธสตาร์ มินิสตรีส์
1820 ถ. เวสต์ มอร์แกน
คิวลัธ, มินเนโซต้า 55811

มิชชันนารีชาวอเมริกันควรติดต่อ ดร. เดวิด ซอเรนสัน
เพื่อขออนุญาตก่อนใช้เนื้อหาอธิบายข้อพระกัมภีร์นี้

davidsorenson@juno.com

จดหมายจากเปาโล

ผู้เป็นอัครสาวก

ถึงฟีเลโมน

บทนำและภาพรวมของฟีเลโมน: จดหมายฝากของเปาโลถึงฟีเลโมนมีความโดดเด่นในสารบบของพระคัมภีร์ใหม่ เป็นจดหมายฝากฉบับที่สั้นที่สุดของเปาโลและถูกเขียนถึงคนๆหนึ่งคือ ฟีเลโมน และมีเนื้อหาเกี่ยวกับการคืนดีกันของคนสองคน

เห็นได้ชัดว่าฟีเลโมนเป็นสมาชิกคนหนึ่งในคริสตจักรที่เมืองโคโลสี และเขามีทาสคนหนึ่งชื่อว่า โอนิมัส พอเหตุการณ์ต่างๆผ่านไป โอนิมัสได้ปล้นเขาและหนีไป ซึ่งการกระทำทั้งสี่นี้เป็นเรื่องผิดกฎหมาย โอนิมัสหนีไปถึงกรุงโรมและปะปนเข้ากับฝูงชนในเมืองใหญ่นั้น

ขณะเดียวกันเปาโลก็ได้มาถึงกรุงโรมและถูกควบคุมตัวไว้เพื่อรอคอยการแก้คดีครั้งแรก ดังนั้นจดหมายฝากฉบับนี้น่าจะถูกเขียนขึ้นประมาณปี ค.ศ. 64 มันน่าจะถูกเขียนขึ้นและส่งไปพร้อมกับจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสและที่เมืองโคโลสี ตามที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมเหตุการณ์ต่างๆให้เกิดขึ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เปาโลได้มารู้จักกับโอนิมัสและได้นำวิญญานเขามาถึงพระคริสต์ จากนั้นท่านก็ได้รับทราบว่าเขาหนีมาจากฟีเลโมน ท่านจึงใช้ให้โอนิมัสกลับไปหาฟีเลโมนพร้อมกับจดหมายฝากฉบับนี้ เห็นได้ชัดว่าทั้งเปาโลและโอนิมัสตั้งใจที่จะแก้ไขความบาดหมาง เปาโลถึงขนาดเสนอที่จะจ่ายหนี้ที่โอนิมัสก่อให้แก่ฟีเลโมนเลยทีเดียว

ความจริงที่ยิ่งใหญ่กว่าของจดหมายฝากฉบับนี้ก็คือเรื่องการแก้ไขความบาดหมาง มันเกี่ยวข้องกับหัวใจของการเป็นพี่น้องคริสเตียน, มารยาท, ความกรุณา และจรรยาบรรณ เปาโล จึงทักทายฟีเลโมนในข้อ 1-3 ท่านยกย่องอุปนิสัยของฟีเลโมนในข้อ 4-7 จากนั้นท่านก็ขอร้องแทนโอเนสิมัสโดยอธิบายว่าเขาได้รับเชื่อพระคริสต์แล้วในข้อ 8-21 เปาโลปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ด้วยการฝากความคิดถึงมาจากสหายของทั้งสองฝ่าย

ฟม 1:1 จดหมายฝากฉบับนี้ขึ้นต้นด้วยการที่เปาโลกล่าวถึงความเป็นผู้แต่งจดหมายฝากฉบับนี้ของท่านและผู้รับจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโล ผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึง ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา นอกจากการที่ท่านกล่าวสองครั้งในจดหมายฝากฉบับนี้ว่าตัวท่านเองเป็นผู้ถูกจองจำเพื่อพระเยซูคริสต์ (ดูข้อ 9) เปาโลก็เรียกตัวเองแบบนี้อีกในเอเฟซัส 3:1 และอีกครั้งใน 2 ทิโมธี 1:8 ทิโมธีอยู่กับเปาโลด้วย เห็นได้ชัดว่าในไม่ช้าทิโมธีจะเดินทางไปยังเมืองเอเฟซัส เพราะหลังจากนี้ไม่นานท่านจะเขียนจดหมายฝากฉบับแรกถึงทิโมธี โดยส่งไปที่เมืองนั้น จดหมายฝากฉบับนี้ถูกเขียนถึง “ฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา” เห็นได้ชัดว่าฟีเลโมนเป็นผู้ที่เปาโลกับทิโมธีรู้จักและรักยิ่ง เขายังถูกบรรยายว่าเป็นเพื่อนร่วมงานในงานรับใช้ด้วย นี่สื่อว่าเขาอาจมีส่วนในงานรับใช้

ฟม 1:2 จดหมายฝากขนาดสั้นฉบับนี้ยังถูกเขียนถึงนางอับเฟียผู้เป็นที่รัก และอารคิปัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน เพราะว่าชื่ออับเฟียเป็นชื่อของผู้หญิง มีผู้เชื่อว่านางอาจเป็นภรรยาของอารคิปัส เงื่อนงำที่เชื่อมโยงฟีเลโมนกับเมืองโคโลสีคือการเอ่ยถึงอารคิปัสทั้งตรงนี้ (ข้อ 2) และในโคโลสี 4:17 มีผู้เชื่อว่าเขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรที่นั่นเพราะมีการเอ่ยถึงการประชุมคริสตจักรในบ้านของเขา การประชุมตามบ้านแบบนั้นเป็นเรื่องปกติในสมัยคริสตจักรยุคต้นๆ อาคารที่ถูกถวายให้เป็นที่ประชุมของคริสตจักรแบบในสมัยนี้ไม่เป็นที่รู้จักในช่วงศตวรรษแรก นี่ยังสื่อด้วยว่าคริสตจักรที่นั่นไม่ได้มีคนเยอะ

ในที่นี้เปาโลเรียกอารคิปัสว่าเป็นเพื่อนทหาร เห็นได้ชัดว่าเขามีส่วนในการสู้รบในงานรับใช้ที่น่าสนใจยิ่งไปกว่านั้นก็คือว่าเปาโลได้เตือนสติเขาให้ทำงานรับใช้ของเขาให้สำเร็จในโคโลสี 4:17 ข้อนี้สื่อว่าเขาอาจเริ่มท้อใจในการรับใช้และอาจถึงกับเลิกรับใช้ไปแล้วก็ได้

อย่างไรก็ตามไม่มีการสื่อถึงเรื่องนั้นตรงนี้ เราไม่ทราบชัดเจนว่าจดหมายฝากฉบับนี้ถูกส่งไปพร้อมกับจดหมายฝากถึงคริสตจักรที่เมืองโคโลสหรือไม่ ถึงแม้ว่าจดหมายฝากทั้งสองฉบับเป็นจดหมายฝากที่เขียนจากคุณและถูกเขียนขึ้นในขณะที่เปาโลถูกจำคุกครั้งแรกก็ตาม

พม 1:3 อย่างที่เราพบเห็นเป็นปกติในจดหมายฝากส่วนใหญ่ของเปาโล ท่านเขียนว่าขอขอบคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด อัครสาวกเปาโลทูลขอขอบคุณและสันติสุขของพระเจ้าให้แก่ผู้อ่านของท่าน ถึงแม้ว่าเราจะเห็นทั้งสองสิ่งบ่อยๆในจดหมายฝากเกือบทุกฉบับของท่าน แต่พระพรแห่งพระคุณและสันติสุขของพระเจ้าก็ไม่ควรเป็นสิ่งที่เรามองข้าม

พม 1:4 เปาโลจึงเข้าสู่ใจความสำคัญของจดหมายฝากฉบับนี้โดย **ข้าพเจ้า** ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า โดยได้เอ่ยถึงท่านเสมอเมื่อ**ข้าพเจ้าอธิษฐาน** อัครสาวกเปาโลเริ่มต้นโดยกล่าวถึงอุปนิสัยส่วนตัวของฟีเลโมนและยกย่องเขาในเรื่องนี้ เห็นได้ชัดว่าเปาโลเป็นนักรบในการอธิษฐาน ท่านอธิษฐานเพื่อฟีเลโมนเป็นประจำ เมื่อเราดูจากการเอ่ยถึงชีวิตในการอธิษฐานของท่านและความเห็นแบบเดียวกันในจดหมายฝากฉบับอื่นๆของท่าน เราก็เห็นได้ชัดว่าเปาโลมีรายการอธิษฐานที่ยาวจริงๆ เราไม่ทราบว่ารายการอธิษฐานของท่านเป็นแบบเขียนขึ้นหรือจำเอา อย่างไรก็ตามเห็นได้ชัดว่าท่านอธิษฐานเพื่อพี่น้องทั้งหลายและคริสตจักรต่างๆทั่วจักรวรรดิโรมันเป็นประจำ

พม 1:5-6 เปาโลกล่าวถึงความเห็นของท่านที่มีต่อฟีเลโมนต่อไปว่า **เพราะข้าพเจ้า** ได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อ**พระเจ้า**และต่อบรรดา**วิสุทธิชน** เห็นได้ชัดว่าฟีเลโมนเป็นคนที่รักองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยที่เขาได้วางใจในพระองค์แล้ว เขายังแผ่ความรักนั้นไปยังประชากรคนอื่นๆของพระเจ้าอีกด้วย กล่าวสั้นๆก็คือ เขาเป็นคนที่ดำเนินตามแบบของพระเจ้าอย่างไม่ต้องสงสัย

นอกจากนี้เปาโลยังกล่าวต่อไปว่า **6** เพื่อการเป็นพยานถึงความเชื่อของท่านจะ**ได้เกิดผล** โดยการ**รู้ถึงสิ่งดีทุกอย่าง** ซึ่งมีอยู่ในท่านโดยทาง**พระเยซูคริสต์**

เราอาจถอดความประโยคนี้ได้อย่างถูกต้องว่า 'เพื่อที่การมีสามัคคีธรรมของความเชื่อของท่านจะเกิดผลโดยการยอมรับสิ่งที่ดีทุกอย่างในท่านทั้งหลายซึ่งอยู่ในพระเยซูคริสต์' เปาโลกำลังปูพื้นสำหรับประเด็นหลักจริงๆของจดหมายฝากฉบับนี้ นั่นคือการที่ฟีเลโมนจะยกโทษให้แก่โอ

เนติมัส เปาโลบอกเป็นนัยถึงเรื่องนั้น โดยถือว่าฟีเลโมนจะยอมรับพระพรทุกอย่างในพระคริสต์ ในการยกโทษให้ ดังนั้นอัครสาวกเปาโลจึงพูดถึงหลักการเรื่องการทำงานของความรัก

ฟม 1:7 ท่านยังพูดถึงหลักการที่เกี่ยวข้องกันคือ เรื่องการทำงานของความรักด้วย นื่องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความสุขใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน เปาโลชมพี่น้องท่านนี้ต่อไปสำหรับความรักที่เขามีต่อพี่น้องคนอื่น ๆ คำที่แปลว่า ความสุขใจ (*พาราเคลซิส*) มีความหมายด้วยว่า 'กำลังใจ' คำว่า 'จิตใจ' มาจากภาษากรีกที่แปลว่า 'ลำไส้' คนสมัยโบราณเชื่อว่าอารมณ์อันอ่อนโยนมีที่มาจากลำไส้ แต่คนในโลกตะวันตกปัจจุบันเชื่อว่าอารมณ์ต่างๆล้วนออกมาจากจิตใจ ดังนั้นความหมายก็คือว่า เปาโลได้รับกำลังใจเพราะจิตใจของพี่น้องคนอื่น ๆ ได้รับความเข้มแข็งเพราะฟีเลโมน เขาเป็นพี่น้องคริสเตียนที่เปี่ยมด้วยความกรุณาและคอยช่วยเหลือคนอื่น

ฟม 1:8-9 หลังจากได้เกริ่นนำด้วยคำพูดอ่อนหวานไปแล้ว คราวนี้เปาโลพุ่งตรงเข้าสู่หัวใจหลักของปัญหาเลย เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้ 9 แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า คืออ้อนวอนอย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจำจองอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์ เปาโลกำลังพูดถึงเรื่องทีละเล็กละน้อย ท่านกำลังพยายามที่จะทำให้ฟีเลโมนยอมรับและยกโทษให้แก่โอเนติมัส เปาโลจะใช้สิทธิอำนาจในการเป็นอัครสาวกและสั่งให้ฟีเลโมนยกโทษให้แก่โอเนติมัสก็ได้ มิฉะนั้นฟีเลโมนก็จะตั้งข้อหาโอเนติมัสด้วยเรื่องขโมยทรัพย์สินและหนีไปในฐานะทาสคนหนึ่ง นั่นก็จะนำมาซึ่งผลที่ตามมาแบบร้ายแรงทีเดียวภายใต้กฎหมายของชาวโรมัน อย่างไรก็ตามเปาโลวิงวอนให้เขาจัดการเรื่องนี้ด้วยความรัก

ฟม 1:10 อัครสาวกเปาโลจึงหยอดคำขอของท่านเข้าไป ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านด้วยเรื่องโอเนติมัส ลูกของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดเมื่อข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ ถึงแม้ว่าโอเนติมัสไม่ใช่บุตรของเปาโลตามสายเลือดจริงๆ แต่เขาก็ได้กลายเป็นบุตรของท่านในฝ่ายวิญญาณแล้ว ผ่านทางเหตุการณ์แวดล้อมต่างๆซึ่งไม่เป็นที่ทราบชัด เปาโลได้มารู้จักกับโอเนติมัสที่กรุงโรมและได้นำเขามาถึงพระคริสต์ แม้ในยามที่เป็นนักโทษที่ถูกจับกุมอยู่ที่กรุงโรม เปาโลก็ยังเป็นนักรบวิญญานอยู่ดี คำที่แปลว่า ขออ้อนวอน (*พาราคาละโอ*) ในบริบทนี้มีความหมายว่า 'กำชับ' หรืออาจถึงขั้น 'ขอร้อง' เลยด้วยซ้ำ เปาโลจึงขอให้เพื่อนคนนี้พิจารณาถึงสิ่งที่ท่านกำลังจะกล่าวต่อไปนี้

ฟม 1:11 ขณะกำลังจะพูดถึงคำขอของท่าน เปาโลก็ยอมรับว่า โอนีสมีสเมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและแก่ข้าพเจ้า เปาโลยอมรับจริงๆว่า โอนีสมีสเคยไม่เป็นประโยชน์แก่ฟีเลโมน คำที่แปลเช่นนั้น (อาคเรสตอส) มีความหมายด้วยว่า 'ไร้ประโยชน์' ในฐานะเป็นทาสคนหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าเขาได้ปล้นฟีเลโมนและหลบหนีไป อย่างไรก็ตาม ในขณะที่เดียวกัน เขาก็กลายเป็นคนที่เป็ประโยชน์ (คือ มีประโยชน์) แล้ว ทั้งแก่ฟีเลโมนและเปาโล นี่คือการที่หลังจากได้ต้อนรับพระคริสต์แล้ว โอนีสมีสได้ปรนนิบัติเปาโลอยู่ที่กรุงโรม

ฟม 1:12 เปาโลเข้าเรื่องเลย ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้ เปาโลจึงส่งเขากลับไปยังเมือง โคโลสีเพื่อกลับไปหาฟีเลโมน (อาจพร้อมกับเอปาฟรัสด้วย) เปาโลจึงขอให้ฟีเลโมนรับเขากลับไป เหมือนกับที่ระบุไว้ในข้อ 7 คนสมัยโบราณเชื่อว่าอารมณ์ที่อ่อนโยนมีที่มาจากลำไส้ หากเปรียบกับสำนวนของโลกตะวันตกแล้วมันก็คือ อารมณ์ที่ออกมาจากใจ นั่นเอง เปาโลจึงขอให้ฟีเลโมนรับ โอนีสมีสไว้เหมือนจากใจของเปาโล ฟีเลโมนอาจให้ทหารมาจับกุมโอนีสมีสและให้เขาเจอกับผลลัพท์ที่รุนแรงก็ได้ แต่เปาโลขอให้ฟีเลโมนรับเขาไว้จากหัวใจของเปาโล

ฟม 1:13-14 อัครสาวกเปาโลกล่าวต่อไปว่า ข้าพเจ้าใครจะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้าเพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจำจองเพราะข่าวประเสริฐนั้น เปาโลอยากให้ออนีสมีสอยู่ต่อกับท่านในกรุงโรมเพื่อคอยช่วยเหลือท่านอย่างฟีเลโมนก็คงจะทำ ท่านพูดถึงการที่ท่าน “ถูกจำจองเพราะข่าวประเสริฐนั้น” อีกครั้ง นั่นคือ การที่ท่านติดคุกอยู่ที่กรุงโรมนั่นเอง

อย่างไรก็ตาม ตรงนี้เราได้เห็นถึงมารยาทและจรรยาบรรณแบบคริสเตียนของเปาโล 14 แต่ว่าข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านเอง ตามกฎหมายและธรรมเนียมในสมัยนั้น โอนีสมีสยังมีหน้าที่รับใช้ฟีเลโมนอยู่ไม่ใช่แค่ในทางกฎหมายเท่านั้นแต่ในทางจรรยาบรรณด้วย เปาโลจึงจะไม่ 'ว่าจ้าง' เขาขณะที่เขายังเป็นทาสของฟีเลโมนอยู่ เปาโลจะไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัวในเรื่องนี้โดยกักตัวโอนีสมีสไว้ ในการทำเช่นนั้น เปาโลคงทำให้ฟีเลโมนตกอยู่ในภาวะกระอักกระอ่วนใจที่ต้องยอมรับหลังจากสิ่งที่โอนีสมีสได้กระทำลง

ไป เราจึงเห็นได้ชัดถึงมารยาทและจรรยาบรรณของเปาโลในเรื่องนี้ ท่านไม่ยอมกระทำการใดๆ โดยปราศจากการรับรู้และความเห็นชอบของฟีเลโมนเด็ดขาด

พม 1:15 เปาโลพูดถึงเรื่องนี้แบบถนอมน้ำใจต่อไป อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาต้องจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป เปาโลกล่าวว่าโอเนสิมัสได้จากฟีเลโมนไปเพียงชั่วคราวเพื่อที่ฟีเลโมนจะได้รับเขาไว้กลับคืนมาตลอดไป นี่สื่อถึงการทรงจัดเตรียมของพระเจ้า ในการที่โอเนสิมัสได้จากไปนั้น เขาก็ได้รับความรอดเพื่อกลับคืนมาตลอดไป

พม 1:16 การที่เขากลับมาครั้งนี้มีใช้ในฐานะทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า แม้ว่าโอเนสิมัสได้หลบหนีไปในฐานะทาส แต่เดี๋ยวนี้เขากลับมาไม่ใช้ในฐานะนั้นเท่านั้น แต่ในฐานะพี่น้องในพระคริสต์ด้วย ความสัมพันธ์ของเขากับฟีเลโมนจึงไม่ใช่แบบชั่วคราวในฐานะทาส (“ในเนื้อหนัง”) เท่านั้นแต่เดี๋ยวนี้ในฝ่ายวิญญูณในฐานะพี่น้องในพระคริสต์ด้วย

พม 1:17-18 เปาโลจึงขอร้องฟีเลโมน เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง คำที่แปลว่า เพื่อนร่วมงาน (คอกิโนนอส) มีความหมายด้วยว่า 'เพื่อนร่วมเดินทาง', 'เพื่อนร่วมงาน' หรือแม้แต่ 'มิตรสหาย' วลีแรกเป็นคำถามแบบเงื่อนไขที่เป็นจริงซึ่งคำตอบก็ถูกบ่งบอกอยู่แล้ว ความหมายจึงเป็นดังนี้ 'หากท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนคนหนึ่ง ซึ่งข้าพเจ้าก็รู้ว่าท่านถืออย่างนั้นจริงๆ “จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง” จงรับเขาไว้เหมือนกับที่ท่านจะรับตัวข้าพเจ้าไว้

นอกจากนี้เปาโลกล่าวต่อไปอีกว่า 18 ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด ความหมายก็คือว่า หากโอเนสิมัสเคยหนีโกงอะไรฟีเลโมนในอดีต เปาโลก็กล่าวว่า “จงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด” ท่านจะยอมชดใช้ให้ นี่สื่อว่าโอเนสิมัสได้ปล้นฟีเลโมนก่อนที่จะหลบหนีไป

ถึงแม้ว่าเปาโลในช่วงปีแรกๆของการรับใช้ต้องพึ่งพาคริสตจักรต่างๆหรือทำงานนอกเวลาเพื่อหาเลี้ยงตัวเอง แต่เห็นได้ชัดว่าในช่วงปีหลังๆมันได้เปลี่ยนแปลงไปแล้ว อาจเป็นไปได้ว่าหลังจากการเสียชีวิตของ (อาจเป็นบิดาที่ร่ำรวยหรือญาติคนอื่น) เปาโลก็ไม่ต้องพึ่งพาใครใน

เรื่องเงินแล้ว ท่านจึงไม่เพียงสามารถเลี้ยงชีพตัวเองในการรับใช้ได้นั้น แต่ยังสามารถมีเงินเพื่อชดใช้เงินที่ถูกขโมยมาหรือความเสียหายที่ก่อโดยโณเนสิมัสได้ด้วย

เราไม่ทราบชัดเจนถึงความสัมพันธ์ระหว่างเปาโลกับฟีเลโมน แต่จดหมายฝากทั้งฉบับนี้ก็สื่อว่าเขาทั้งสองรู้จักกันและมีความเคารพนับถือต่อกันและกัน ข้อต่อไปก็สื่อด้วยว่าเปาโลมีส่วนเกี่ยวข้องกับกรณีที่ฟีเลโมนได้รับความรอด หากเป็นเช่นนั้นจริงๆ มันก็ไม่น่าจะเกี่ยวข้องกับเมืองโคโลสีเพราะไม่มีบันทึกว่าเปาโลเคยเดินทางไปที่นั่นเลย เรื่องนี้ถูกสื่อชัดเจนในพระธรรมโคโลสี

พม 1:19 หลังจากได้มาถึงเนื้อหาส่วนสำคัญที่สุดส่วนแรกของจดหมายฝากฉบับนี้แล้ว คราวนี้เปาโลเริ่มเข้าสู่บทสรุปของมัน **ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ท่านรับรองด้วยคำพูดของท่านที่เป็นลายลักษณ์อักษรเลย ข้อเท็จจริงที่ว่าเปาโลไม่เพียงเต็มใจชดใช้หนี้ก้อนใหญ่ที่ท่านนั้นแต่ยังสามารถชดใช้หนี้นี้ได้ด้วยทำให้เราเห็นอีกเรื่อง มีผู้เชื่อว่าในช่วงบั้นปลายชีวิตเปาโลได้รับมรดกก้อนโตจากการเสียชีวิตของบิดาของท่าน ท่านจึงไม่ต้องพึ่งพาเงินจากใคร ไม่มีบันทึกในพระคัมภีร์เกี่ยวกับเรื่องนี้ อย่างไรก็ตามตอนนี้ดูเหมือนว่าเปาโลสามารถและเต็มใจที่จะชดใช้หนี้ที่โณเนสิมัสติดค้างต่อฟีเลโมน นอกจากนี้ในจดหมายฝากถึงคริสตจักรชาวเมืองฟีลิปปีซึ่งเขียนขึ้นในเวลาเดียวกัน ท่านก็กล่าวว่าคุณมีสิ่งของบริบูรณ์ ดู ฟีลิปปี 4:18 ถึงแม้ว่าสิ่งของบริบูรณ์ดังกล่าวส่วนหนึ่งเป็นเพราะความเอื้อเฟื้อของคริสตจักรที่เมืองฟีลิปปี แต่ดูเหมือนมันจะสื่อมากกว่านั้น ไม่ว่าจะในกรณีใดเปาโลก็สามารถและเต็มใจชดใช้ให้แก่ฟีเลโมน**

จากนั้นท่านก็ออกความเห็นที่น่าสนใจ **ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้แต่ตัวของท่านเองด้วย มีผู้สันนิษฐานว่าเปาโลได้นำฟีเลโมนมาถึงพระคริสต์หากไม่ใช่โดยตรงก็โดยอ้อม ฟีเลโมนจึงติดค้างเปาโลเยอะเช่นกัน**

พม 1:20-21 เปาโลจึงกำชับฟีเลโมนว่า **แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า** พอรู้ว่าฟีเลโมนจะทำทุกสิ่งทีเปาโลขอ ท่านก็อยากร่วมยินดีกับเขาในองค์พระผู้เป็นเจ้า ดังนั้นท่านจึงขอให้ฟีเลโมนทำให้ท่านชื่นใจโดยยอมรับโณเนสิมัสตามที่ท่านขอ (ภาษาอังกฤษใช้คำว่า bowels ‘ลำไส้’ เพื่อหมายถึง ‘ใจ’ เหมือนเดิม)

เปาโลหนุนใจฟีเลโมนต่อไปอีกว่า 21 ข้าพเจ้ามั่นใจท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนมาถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอเสียอีก เปาโลคะยั้นคะยอฟีเลโมนให้ยอมรับโอนีสมาต่อไป ท่านเชื่อว่าฟีเลโมนจะเชื่อฟัง นอกจากนี้ท่านยังมั่นใจด้วยว่าฟีเลโมนจะทำมากยิ่งขึ้นกว่าที่ท่านขอเขา นี่ถือว่าฟีเลโมนจะปลดปล่อยโอนีสมาจากการเป็นทาสและให้อิสภาพแก่เขา

พม 1:22 หลังจากกล่าวเช่นนั้นแล้ว คราวนี้อัครสาวกเปาโลก็เริ่มต้นบทสรุปของจดหมายฝากขนาดสั้นฉบับนี้ เห็นได้ชัดว่าเปาโลคาดหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวจากการถูกกักขังในกรุงโรม ท่านจึงสั่งฟีเลโมนว่า อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน ท่านไม่เพียงคาดหวังว่าจะได้รับการปล่อยตัวเท่านั้น แต่ท่านวางแผนว่าจะเดินทางไปเมืองโคโลสีด้วย ท่านขอให้ฟีเลโมนจัดเตรียมที่พักให้แก่ท่าน อย่างไรก็ตามเปาโลกล่าวชัดเจนว่ากุญแจที่นำไปสู่การปลดปล่อยตัวท่านก็คือ โดยคำอธิษฐานของผู้คนที่ดำเนินตามทางของพระเจ้าอย่างฟีเลโมน คำอธิษฐานทำให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงหลายสิ่ง ข้อเท็จจริงที่ว่าท่านวางแผนที่จะเดินทางไปเยี่ยมเขา ยิ่งทำให้ฟีเลโมนต้องปฏิบัติอย่างเมตตาต่อโอนีสมา มันยังแสดงให้เห็นถึงความเคารพนับถืออย่างสูงที่เปาโลมีต่อทาสที่กลับใจเชื่อคนนี้ด้วย

มีหลักฐานที่บ่งชี้ว่าเปาโลได้รับการปล่อยตัวจริงๆหลังจากนั้นไม่นาน เราไม่ทราบว่าคุณได้เดินทางไปเมืองโคโลสีหรือไม่ หลายคนเชื่อว่าท่านได้ไปยังเมืองเอเฟซัสจริงๆเพื่อไปเยี่ยมทิโมธีและสุดท้ายก็ถูกจับกุมอีกทีที่นั่น ท่านอาจได้ไปเยือนเมืองโคโลสีจริงๆก็ได้เพราะว่าทั้งสองเมืองอยู่ไม่ห่างกันนัก

พม 1:23-24 ในคำปิดท้ายจดหมายฝากฉบับนี้ เปาโลฝากความคิดถึงจากคนอื่นๆที่อยู่กับท่านที่กรุงโรมมาด้วย เอปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจองจำด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ได้ฝากความคิดถึงมายังท่าน 24 มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย นี่ถือว่าเอปาฟรัสก็ถูกจองจำกับเปาโลด้วย อีกทรรศนะหนึ่งก็เชื่อว่าเปาโลเขียนเป็นเชิงอุปมาเท่านั้น โดยที่เอปาฟรัสร่วมการถูกจองจำกับเปาโลโดยการเป็นเพื่อนของท่านและไม่ละอายในโชครวนของท่าน

มาระโก (ยอห์นมาระโก) ก็ยังอยู่กับเปาโลด้วย เขากลับมามีสามัคคีธรรมกับเปาโลดั้งเดิมจากที่เมื่อก่อนความสัมพันธ์ของทั้งคู่เคยต้องบาดหมางกัน อาริสทาร์คัสเป็นพี่น้องจากเมือง

เซสะโลนิกาผู้ได้เดินทางร่วมกับเปาโลไปยังกรุงโรม ดู กิจการ 27:2 ถึงแม้ว่าต่อไปในภายหลังค
มาสาจะทิ้งเปาโลไป (2 ทิโมธี 4:10) แต่ตอนนั้นเขายังจงรักภักดีและสัตย์ซื่ออยู่ *ลูกาก็เป็นผู้ที่อยู่*
กับเปาโลตลอดการถูกจองจำครั้งแรกของท่านที่กรุงโรม เปาโลกล่าวว่าคนเหล่านี้เป็นเพื่อนร่วม
งานของท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า

ฟม 1:25 ท่านจึงปิดท้ายจดหมายฝากสั้นๆฉบับนี้ด้วยคำอวยพรที่เป็นธรรมเนียม
ปฏิบัติของท่าน **ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิต**
วิญญาณของท่านเถิด เอเมน เหมือนที่เปาโลทำเป็นประจำ ท่านทูลขอพระคุณของพระเจ้าให้แก่
ผู้อ่านของท่าน ซึ่งในกรณีนี้คือ **ฟีเลโมน อารคิปัส และนางอัปเฟีย** จดหมายฝากฉบับนี้ปิดท้าย
ด้วยคำ **เอเมน** ที่ใช้เป็นประจำ ขอให้เป็นอย่างนั้น! [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเน
สิมัส ผู้เป็นทาสรับใช้]